

Phần 5

Chương 13

T

hù lao?

Tư Đồ sững sốt một chút, ngay sau đó cười hỏi: “Nói như thế sao giống như Tôn Dao đem tôi bán cho anh vậy?”

Anh cười cười, cũng không còn giải thích. Chỉ coi đây là một câu nói đùa không cần làm thật.

Xe lẳng lẳng chạy ra khỏi chung cư, Tư Đồ lúc này mới có thời gian dò xét cẩn thận, quan sát vị tài xế này ăn mặc cực kỳ đặc biệt này.

Anh mặc tây trang, nhưng không có đeo cà vạt, chỉ là một cái áo sơ mi đơn giản, nhưng cũng chỉnh tề thẳng thớm, mắt nhìn thẳng đường phố phía trước, bộ dạng như rất chăm chú, chuyên tâm. Đây làm Tư Đồ không khỏi hồi tưởng lại Tôn Dao mới vừa gọi điện thoại cho cô, lúc nói câu kia: Chú chân dài của Tầm Tầm quả thật tặng cho tớ không ít thể diện nhé....

Tư Đồ đột nhiên hết sức tò mò, người đàn ông trước mặt làm sao mà ở trong những cuộc họp tàn sát bốn phía chứ? Nghĩ tới đây, Tư Đồ không khỏi lần nữa giương mắt xuyên qua kính chiếu hậu bên trong xe liếc anh một cái.

Sau đó khóe miệng của anh liền nhếch lên nụ cười nhạt, không rõ ràng

“Nhìn có đẹp không?”

Tư Đồ sững sốt. Cô theo bản năng nháy nháy mắt, thế này mới ý thức được lời này của anh có ý gì, một giây kế tiếp đã “Vèo” thu hồi ánh mắt, ngược lại nhìn về phía kính cạnh gió trước, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo anh hỏi: “Anh nói cái gì?”

Thời Chung ngoái đầu lại xem cô, thấy cô nét mặt trấn định tự nhiên, che giấu một tia chột dạ, anh vẫn nhíu mày, lại không phơi bày cô, tiếp tục lái xe, nghe cô mang một ít kinh ngạc nhỏ giọng hô: “Tuyết rơi!”

Quả nhiên, Thời Chung chăm chú nhìn kỹ, quả thật bên ngoài kính chắn gió, có mảnh giống mưa bụi, tuyết từ từ bay xuống. Vậy là trận tuyết rơi đầu tiên này đã bắt đầu mùa đông năm nay, ở đêm Giáng sinh này. Cũng không biết là người phụ nữ này là vì tránh đề tài nhìn lên anh trước đó, hay là thật bị tuyết đầu mùa hấp dẫn tầm mắt, tóm lại ánh mắt Thời Chung liếc thấy cô, đang mang theo một nụ cười, hết sức chăm chú nhìn những bông tuyết đang rơi xuống kia.

Thời Chung ngược lại càng vui vẻ nhìn cô, cô mặc cái váy dài màu đen, cổ áo viền ren, lộ ra cái cổ tuyết trắng, tư thế cô khẽ ngẩng đầu lên, tựa như Hắc Thiên Nga, tư thái uyển chuyển... Cho nên anh không chỉ chuyên tâm nhìn

đường xá ở phía trước, mà còn ‘nhân tiện’ liếc cô một cái, một chút cũng không nên nói, cũng đã không nhin được bật thốt lên

“Tôi lần đầu tiên gặp em, trận tuyết rơi kia có thể so với hiện tại đẹp hơn.”

Vốn là đang nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ Tư Đồ không khỏi sững sốt.

Cô có chút kinh ngạc xoay người nhìn anh: “Anh lần đầu tiên gặp tôi không phải là lúc... Lớp mười một sau khi chia lớp Văn sao?” Sau khi chia lớp Văn, bọn họ mới là bạn học, này rõ ràng là ý trời mà...

Thời Chung cười cười: “Vậy tôi có thể nhớ lộn.” Tuy là nói như vậy, nhưng anh nụ cười lúc này, cực kỳ giống đang nhớ lại một đêm tuyết rơi làm anh đến nay khó có thể quên được, thấy vậy Tư Đồ càng không hiểu.

Cái nghi vấn này cho đến khi hai người tới đạt hộp đêm, anh cũng không cho Tư Đồ một lời giải thích, có thể thật sự là anh nhớ lộn hoặc là chỉ là đơn thuần nói sai, Tư Đồ cũng rất mau đem nghi vấn nhỏ nhỏ này quẳng ra sau đầu, tiến vào đến cái nơi hào hoa này, rượu côn, âm nhạc và Yêu Đồng viện nữ mê hoặc long người, tràn đầy thế giới trong.

Hộp đêm lầu ba bị công ty đại diện của Tôn Dao đặt bao hết, lầu dưới mặc dù còn mở cửa, nhưng cả đám minh tinh có thể thông qua lối đi vip đến lầu ba, tuyệt đối bảo đảm không bị quấy rầy. Tư Đồ cùng Thời Chung đang được nhân viên phục vụ dẫn đường đến lầu ba, Tư Đồ vừa cởi áo khoác, vừa ngắm nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng của Tôn Dao. Cô không phải tìm người yêu, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, lại thấy một số người hay thấy trên tivi hay quảng cáo đang nâng ly chúc mừng, hân hoan hô hào lại không có tìm được bóng dáng của Tôn Dao.

Tư Đồ cởi xuống áo khoác giao cho phục vụ, trên người chỉ còn một cái váy liền thân không tay, váy nhìn như bảo thủ, nhưng phía áo trước có viền ren vây quanh bộ ngực, lại đem một mảng lớn cảnh xuân ấy làm cho người ta cảm giác như có như không (che hay không che, làm người ta muốn nhìn, nổi máu *** lên đó mà), làn váy chỗ xẻ tà thiết kế là để cho cô dễ dàng bước đi, hai chân thon dài liền tùy theo như ẩn như hiện, hơn nữa ở hộp đêm loang lổ quang ảnh tôn lên ở bên trong, làm cho người ta rất có ý muốn dò xét đến cùng dự vọng. Mà cô vẫn còn tìm kiếm bóng dáng của Tôn Dao, cách đó không xa cũng đã có mấy người đàn ông nghiêng người nhìn bóng đang của cô, bụng hai ly rượu tới đây, muốn “Dò xét đến cùng” rồi...

Nhưng khi người đàn ông ấy đi đi gần đến nơi, một giây kế tiếp là có thể mở miệng chào hỏi, cũng đang lúc này đột nhiên tuôn ra “Trình Giáo Kim” nửa đường chặn lại

Thời Chung không nói lời gì nhận lấy hai ly rượu người đàn ông này trong tay này: “Cám ơn.”

Giọng nói kia, giống như đang đối mặt anh là một phục vụ...

Thời Chung nói xong, không để ý người đàn ông ấy đang kinh ngạc, vừa một ly trong đó, vừa xoay người, đem một cái khác ly đưa cho Tư Đồ.

Tư Đồ trông mắt liếc mắt nhìn ly rượu đưa tới trong tay mình, lúc này mới buông tha ý niệm tiếp tục tìm kiếm Tôn Dao, nhận lấy ly rượu ngồi xuống: “Cám ơn.”

Thời Chung cũng tự nhiên ngồi xuống ở bên cạnh cô, hình như đối với tất cả nữ sinh tinh cũng không quan tâm hay cảm thấy hứng thú, qua loa liếc một vòng bốn phía, sau liền thu hồi ánh mắt, chuyên chú nhìn cô: “Sao cô không đi ra ngoài đó nhảy một chút?”

Tư Đồ nhìn về phía sàn nhảy, nam nam nữ nữ uốn éo nhảy hết sức xinh đẹp. Cô cười lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Năm đó lúc kỷ niệm ngày thành lập trường, cô, còn có mấy nữ sinh khác, không phải cùng các nam sinh khoa khác cùng nhau khiêu vũ sao?”

Có sao? Tư Đồ bị anh hỏi, chổng cúi đầu thật lâu rồi cuộc hội tưởng lại, “A đúng! Chỉ là đó là Waltz, cùng cái này không giống nhau á.” Nói tới chỗ này, Tư Đồ mới hậu tri hậu giác mình vừa trải qua căng thẳng, bỗng dung quay đầu lại nhìn về phía Thời Chung, “Anh lại vẫn nhớ?!”

Thời Chung nhún nhún vai: “Tôi đã nói với em, trí nhớ của tôi rất tốt.”

Tư Đồ vẫn đang tiêu hóa lời anh nói, vẻ mặt thì rất có thâm ý, anh đã ở trước mặt cô đứng lên, khom người ghé vào bên tai cô nói một câu: “Tôi đi một chút trở về.”

Môi của anh, như có như không sát qua vành tai của cô... Tư Đồ chỉ có cảm giác mình bị môi mềm mại của anh truyền đến hơi nóng, làm tai cô cũng nóng lên, tay cầm ly rượu cũng theo đó mơ hồ cứng đờ, Thời Chung cũng đã xoay người bước đi, rất nhanh xuyên qua đám người biến mất ở chỗ tối.

Tư Đồ một thân một mình ngồi ở trên ghế sa lon, trong tiếng nhạc đình tai nhức óc, theo bản năng bắt đầu thử hồi tưởng tình cảnh kỷ niệm ngày thành lập trường năm đó...

Này hình như là chuyện sau khi bọn họ vào lớp mười một, vì ăn mừng kỷ niệm ngày thành lập trường, giáo viên yêu cầu cán bộ các ban cần phải tự chủ tổ chức một tiết mục, lúc ấy bởi vì mới vừa chia lớp không lâu, cô và bạn học trong lớp mới đều không quen thuộc, cuối cùng cô liền tìm bạn cũ trước kia, nhưng bởi vì thiếu một nam sinh, nên không thể gom đủ năm nam năm nữ.

Đang lúc cô vì chuyện này có chút bẽ đầu sứt trán thì người luôn luôn không xuất hiện ‘chôn đông người’, Thời Chung, không biết bởi vì nguyên nhân gì, bị bạn học buộc đến chỗ của cô, rồi cuộc gom đủ năm đúng, Tư Đồ bắt đầu tổ chức luyện tập. Khi đó Thời Chung cũng không phải bạn nhảy của cô, cho tới đã nhiều năm như vậy, Tư Đồ thậm đã chí quên mình và anh thiếu chút nữa sẽ cùng nhảy với anh trên một cái sân khấu rồi

Cho nên nói “Thiếu chút nữa”, đó là bởi vì trước một tuần biểu diễn lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, Thời Chung đột nhiên té, gãy tay ngoài ý muốn, lúc ấy bọn họ vừa lúc luyện tập đến khúc trao đổi bạn nhảy, sau đó cùng bạn nhảy mới tiếp tục cùng nhảy, vốn bạn nhảy mới của là Tư Đồ là Thời Chung, nhưng cuối cùng Tư Đồ cũng không thể cùng anh chống tay lại, hơn nữa bởi vì anh có chuyện đột phát ngoài ý muốn, chỉ có thể từ nguyên bản là năm đôi cuối cùng giảm đến bốn đôi, vội vàng hoàn thành cái màn biểu diễn này...

Hôm nay hồi tưởng lại, khóe miệng Tư Đồ không khỏi dâng lên một tia cười, thì ra là cô và vị bạn học cũ này từng có không ít giao tiếp, này, nhưng mà chút chuyện cũ cũng đã sớm bị quên đi, không có lưu lại quá nhiều ấn tượng ở trong đầu cô mà thôi.

Âm nhạc điếc tai nhức óc đột nhiên ngừng, Tư Đồ sững sờ, rồi mới nhanh chóng rút thần trí về từ trong trí nhớ, cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy những người khác cũng đều choáng váng.

Vốn là hộp đêm trong có những ánh đèn màu sắc rực rỡ xoay quanh tán loạn, cũng theo đó bị ánh sáng ổn định của đèn thủy tinh trên trần nhà thay thế, khi tất cả còn ở không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hai mặt nhìn nhau thì trong tràng lặng lẽ vang lên khúc nhạc Waltz.

Khúc nhạc tự nhiên vang lên, Tư Đồ cũng giống tất cả mọi người, mặt mòm mịt nghe một lát, chột kinh ngạc trợn to mắt.

Này, âm nhạc cô quen thuộc, không phải là...

Kinh ngạc, Tư Đồ nhìn thấy một mặt người đàn ông bình tĩnh nện bước không nhanh không chậm bước đi, xuyên qua đám người đi về phía cô.

Tư Đồ không nhịn được mở to mắt nhìn anh, anh vẫn mặc tây trang vừa rồi, vẻ mặt cùng ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ cũng thế, vừa nhìn cũng không có chút nào thân thiện, nhưng vì cái gì Tư Đồ cảm giác anh giờ phút này cùng trước đó hoàn toàn khác nhau? Ánh mắt, nụ cười của anh, sao lại mê hoặc lòng người như thế?

Chung quanh nam nam nữ nữ sau khi đã trải qua thời khắc kinh ngạc ngắn ngủi, cũng phối hợp âm nhạc, ôm bạn nhảy của mình chậm rãi hòa nhịp vào tiết tấu âm nhạc. Lúc này Thời Chung cũng đi tới trước mặt cô.

“Là anh yêu cầu bọn họ chuyển nhạc sao?”

Nếu như anh nói “Đúng”, Tư Đồ cảm giác mình nhất định sẽ bị khiếp sợ mà nói không ra lời, nhưng hình như... Trừ anh ra, cũng không còn người biết làm chuyện này.

Nhưng là trước mặt người đàn ông này, từ đầu đến cuối không có trả lời vấn đề của cô, chỉ có chút hạ thấp người, hướng cô đưa tay ra, cũng không hề chớp mắt nhìn ánh mắt của cô, chờ đợi cô đáp lại.

Tư Đồ không có làm nhiều, do dự liền đưa tay nắm lấy tay anh, cùng nhau đi vào sàn nhảy.

Dù sao cũng có học nhảy lúc học mười một, nhưng Tư Đồ hôm nay khiêu vũ có chút không quen, nhưng hiển nhiên trước mặt cô, người đàn ông này, anh đã từng nói, anh có trí nhớ tuyệt hảo, có anh thuần thục mang theo cô nhảy múa, Tư Đồ rất an tâm.

Trước người đàn ông lại lợi dụng việc cô không nhớ chuyện cũ mà trêu đùa cô không biết bao nhiêu lần, Tư Đồ lúc này quyết định dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (ai chọt bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy. Đại khai là ăn miếng trả miếng đó): “Vốn là chúng ta năm lớp 11 mà có thể khiêu vũ cùng nhau, kết quả lại để muộn nhiều năm như vậy.”

Cô cũng là vừa rồi moi ruột gan mới nhớ tới chuyện này, Tư Đồ không tin anh trí nhớ thật tốt như vậy, chuyện này cũng nhớ. Vì vậy cô vừa nói xong, liền cười giương mắt nhìn anh.

Anh thật sâu trông vào trong mắt của cô, chọt cười một tiếng: “Cô rốt cuộc nhớ ra rồi...”

Đó cũng không phải phản ứng theo dự liệu của Tư Đồ, Tư Đồ không khỏi kinh ngạc, sững sờ nhìn ánh mắt của anh, lại chỉ nhìn thấy trong đôi mắt anh là bóng mình, cùng với trong mắt của anh một màn... đầy Nhu Tình.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, thần trí Tư Đồ trong nháy mắt trùng xuống, nhưng đột nhiên, một lực mạnh từ sau lưng Tư Đồ lấn tới.

Không biết người nào lại giống như ma, đi không tiếng động, làm Tư Đồ bị sợ bật thốt thành lời, một giây kế tiếp lại bị bạn nhảy của mình kéo eo lại. Thật may Tư Đồ không bị ngã, nên cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, tâm tình cô mới vừa buông lỏng lại bị níu chặt

Cô bị kéo, đụng vào ngực bạn nhảy của mình.

Ánh mắt Tư Đồ theo nút cài áo sơ mi đối phương nhìn lên, hầu kết, cằm, đôi môi, sống mũi... Cuối cùng là cặp mắt kia thiếu chút nữa đem toàn bộ thần trí của cô thu vào.

“Không sao chứ?” Thời Chung cơ hồ là đem lấy cô ôm chặt vào trong ngực.

Tư Đồ nghe nhịp tim của mình đập liên hồi như thiếu nữ mới lớn, lần đầu tiên biết yêu, hoảng hốt luống cuống, cô lập tức thu hồi ánh mắt, sợ chỉ nhìn thêm một giây nữa thôi, không biết mình sẽ làm nên cái chuyện đáng xấu hổ gì nữa. Cô quay đầu lại nhìn người âm thầm xuất hiện như ‘ma’ ở sau lưng, vừa muốn kêu lên bất mãn, lại thấy người nọ là Tôn Dao.

“Tôn Dao?”

Toàn thân Tôn Dao đầy mùi rượu, đoán chừng đã không nhận biết người trước mắt chính là Tư Đồ cùng Thời Chung rồi, nghe Tư Đồ kêu tên của mình, Tôn Dao hí mắt cười, đối với bọn họ khoát khoát tay, âm thanh có chút cọt nhả: “Hi.”

Một tiếng “Hi” xong thì thân thể nghiêng một cái, ngã xuống hoàn toàn trên người Tư Đồ.

Một tiếng “Hi” xong thì thân thể nghiêng một cái, ngã xuống hoàn toàn trên người Tư Đồ.

Tư Đồ cùng Thời Chung chỉ có thể mang theo cái người đang say mèm này về trước.

Thời Chung đã uống một ít rượu, nhưng còn có thể lái xe, nằm ở chỗ ngồi sau xe là Tôn Dao đã say khướt, trong xe chỉ nghe tiếng cô ấy kêu loạn: “Anh có biết hay không tôi đã tát anh ta một cái! Rất thoải mái! Thù cả đời cũng đã báo xong!”

Tư Đồ thông qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, chỉ thấy Tôn Dao đang nằm ở tại nơi đó, hướng về phía hư không khoa tay múa chân.

Có lẽ bởi vì Tôn Dao đại thù đã báo biểu hiện sáng khoái, rất thu hút ánh nhìn của người khác, nên ngay cả Thời Chung luôn luôn không quan tâm đến chuyện của người khác cũng không nhin được hỏi một câu: “Cô ấy đánh người nào mà vui vẻ như vậy?”

Tư Đồ nhún nhún vai, không có đáp lại, không chỉ là có ả tình không muốn đáp lại, mà sự thật là cô cũng không biết, Thời Chung cũng không truy hỏi nữa.

Tư Đồ bất đắc dĩ vỗ trán, nhìn phía ngoài cửa sổ, lúc này tuyết rơi dày đặc, ven đường hình như cũng đông lại một tầng băng mỏng rồi, Tư Đồ đang muốn dặn dò tài xế lái xe cẩn thận một chút, Tôn Dao ngồi phía sau lại đột nhiên đánh về phía trước: “Mở nhạc! Mở bài “Giải phóng nông nô”!”

Tư Đồ tay mất lạnh lẽ bắt được tay Tôn Dao: “Cậu ngồi yên, để tớ giúp cậu nói với bác tài!”

Cô thật sợ Tôn Dao nhất thời vui mừng đi bắt tay lái, quấy nhiễu Thời Chung đang lái xe cẩn thận điều cô vừa lo lắng không xảy ra, nhưng Tôn Dao vừa ngồi xuống phía sau, càng làm chuyện khiến Tư Đồ phát điên

“Nôn!”

Theo một tiếng nôn ọe, Tôn Dao trực tiếp ói trên xe rồi.

Tư Đồ không nhin được gọi thẳng: “Trời!”

Thời Chung phản ứng vẫn còn bình tĩnh, chỉ có chút nhíu nhíu mày, rất nhanh dừng xe ở ven đường.

Xe chột ngừng lại, Tôn Dao liền mở cửa xông xuống xe, khỗ sở nôn ọe. Bên trong xe Tư Đồ xuyên qua kính chắn gió nhìn cô, lắc đầu liên tục.

Tư Đồ mở cửa xe, cầm lên hộp khăn giấy trên xe bước xuống.

Lúc này Tôn Dao đã nôn xong, ngã ngồi ở ven đường, Tư Đồ đứng ở một bên, có chút đau lòng nhìn Tôn Dao: có lẽ chỉ có cô có thể hiểu được Tôn Dao, sau lưng những hành động cực đoan, bất đắc dĩ ấy, cất giấu những thứ gì.

Tuyết trắng rơi Tư Đồ trên người, nhanh chóng hòa tan, cũng lạnh lẽo như thế, đang lúc này, một ngọn gió mang theo âm áp thổi phát qua tóc mai Tư Đồ

Tư Đồ còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, trên người cô đã phủ thêm một cái áo khoác nam.

Thời Chung đem áo khoác ngoài của mình phủ thêm cho cô.

Anh nhìn nhìn một chút siêu thị ven đường cách đó không xa, nói: “Tôi đi mua nước cho cô ấy.”

“Thật ngại quá, lại làm phiền anh phải giúp tôi và bạn tôi thu xếp một chút.”

Nhìn trên mặt cô đầy vẻ xin lỗi, Thời Chung không hề nói gì, chỉ đưa tay vuốt vuốt tóc của cô động tác này, trong nháy mắt làm Tư Đồ đột nhiên mất hồn, nghĩ tới giờ phút này không nên nghĩ tới người kia, nhưng lúc cô hồi hồn thì người kia giống hư không đã biến thành vào giờ phút này chân chân thật thật đứng ở trước mặt cô, Thời Chung

Thời Chung cho cô một nụ cười trấn an, sau đó liền xoay người hướng siêu thị đi tới.

Tư Đồ đem Tôn Dao đỡ về trong xe, ngoái đầu nhìn lại siêu thị cách đó không xa một cái, trong tia sáng sáng rõ, tâm niệm sở động, cô đã quay đầu hướng siêu thị chạy như điên.

Lúc đó Thời Chung vẫn còn ở trước quầy hàng trong siêu thị ngưng mắt tìm đồ, lại nghe âm thanh giày cao gót thanh thúy nhanh chóng từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở bên cạnh anh.

Thời Chung vừa ngẩng đầu đối mặt chính là thờ đang hỗn hển Tư Đồ.

Tư Đồ liếc mắt nhìn Thời Chung giơ lên giỏ đồ, trong giỏ đã có mấy bình nước suối, hỏi: “Nước không phải đã mua xong rồi sao? Anh còn ở đây tìm cái gì?”

“Nhân viên bán hàng nói ở đây có miếng dán chống nôn.” So với cái vấn đề này, Thời Chung ngược lại quan tâm một vấn đề khác hơn: “Làm sao cô cũng tới đây?”

Tư Đồ đem áo khoác anh từ trên người mình lấy xuống, giao trả cho anh: “Mặc vào đi. Coi chừng bị cảm.”

Cô vội vội vàng vàng đuổi theo như thế, chính là vì muốn nói lời này? Vẻ mặt Thời Chung không khỏi lộ ra một tia nghi ngờ.

Tư Đồ cũng không hiểu tại sao mình lại đột nhiên tâm niệm vừa động đuổi theo, chẳng lẽ thật sự là nhận được sự chăm sóc của anh quá lâu, nên cảm giác mình cũng cần làm gì đó đáp lại hả? Tư Đồ bị chính cái ý nghĩ này của mình huyền não dở khóc dở cười, không đợi anh trả lời, trực tiếp nhón chân lên, cầm áo khoác trở về trên người anh.

Lúc này đến phiên Thời Chung cười: “Ngộ nhờ tôi là cố ý muốn cảm, muốn để cô phải đau lòng chăm sóc tôi, kết quả cô lại đem áo trả lại cho tôi, cũng liền phá hủy kế hoạch của tôi vậy phải làm thế nào?”

Tư Đồ bị anh hỏi như vậy sững sốt.

Thế nhưng anh lại giống như là đang nói chuyện gì đó không liên quan đến mình, rồi cười cười, phối hợp cười nghiêng đầu, lần nữa nhìn về phía quầy hàng.

Tư Đồ ho khan một tiếng, mặc dù giờ phút này anh đang chuyên tâm tìm đồ, cũng không có nhìn cô, cô lại vẫn như cũ có chút co quắp, cô quét mắt bốn phía một vòng, giống như tìm được phao cứu mạng, thấy ở cạnh cửa sổ có trang bị mấy ghế chân cao, nói: “Tôi đến chỗ kia chờ anh.”

Mới vừa rồi chạy quá nhanh, giày cao gót làm chân cô đau ê ẩm, Tư Đồ vừa ngồi lên ghế chân cao nghỉ một chút. Xuyên qua cửa sổ sát đất, là nhìn thấy được chiếc xe dừng ở ven đường kia.

Bông tuyết rơi đầy trời, ánh sáng đèn đường phát ra làm chiếc xe cô linh nổi bật lên, cũng không biết Tôn Dao trong xe trạng thái có khá hơn một chút hay không

Đột nhiên vang lên tiếng tiếng huýt sáo lỗ mãng làm suy nghĩ của Tư Đồ chợt dừng lại.

Cô bỗng dung quay đầu lại, chỉ thấy vài tên côn đồ bộ dáng người trẻ tuổi đứng ở trước mặt mình, không có ý tốt quét mắt nhìn làn váy xẻ tà lộ ra chân của cô.

Một người trong đó trực tiếp đặt mông ngồi vào ghế chân cao bên cạnh Tư Đồ: “Một người? Mùi rượu nặng như vậy sao, có muốn anh dẫn em đi tỉnh rượu hay không?”

Đoán chừng là chỗ dính phải mùi rượu từ Tôn Dao, Tư Đồ lại không công phu trông nom cái này hướng chi mùi rượu trên người mấy tên côn đồ này so với cô còn nặng hơn nhiều sắc mặt cô trầm đi vài phần, trực tiếp mắng một câu: “Cút.”

“Nha! Tính khí so vóc người còn cay hơn!”

Cái tay tên côn đồ duỗi ra hướng đến Tư Đồ, hình như là muốn đem cô kéo đến bên cạnh, Tư Đồ vội vàng đem mu bàn tay ra phía sau, tránh thoát đối phương, đang lúc cô suy tư bước kế tiếp nên làm cái gì thì ngồi tên côn đồ ở bên cạnh cô bất ngờ bị người nào đó níu lấy cổ áo xóc đi xuống.

Tư Đồ còn chưa có thấy rõ hết, côn đồ này đã đau kêu một tiếng, lao đảo tới một bên quầy hàng, chờ Tư Đồ thấy rõ người đột nhiên xông ra là Thời Chung thì anh đã nắm cổ của tên côn đồ thứ hai, muốn vung quyền đánh hắn.

Tư Đồ vội vàng xông tới kéo Thời Chung.

Thời Chung không để ý hất cổ tay đang kéo tay anh ra, cặp mắt hơi có vẻ ác độc nâng lên, lúc này mới phát hiện ra người kéo mình là cô, anh vội vàng dừng sức lực, mới không làm cô bị thương.

Tư Đồ nhìn mấy tên côn đồ hùng hùng hổ hổ hướng cô cùng Thời Chung tiến tới gần, không chút suy nghĩ, nắm tay Thời Chung liền trực tiếp hướng cửa chính siêu thị chạy đi, đảo mắt đã vọt vào trong tuyệt.

Bông tuyết có chút mê mắt, nhưng Tư Đồ sau khi tiếng hét tức giận đuổi theo phía sau của bọn côn đồ, căn bản không để ý tới cái khác, chỉ nắm lấy tay Thời Chung thật chặt, lôi kéo một đường chạy như điên.

Bọn côn đồ một đường đuổi theo hai người tới bên cạnh xe dừng ở ven đường, Tư Đồ dẫn đầu mở cửa xe, lách mình vào ghế lái, chờ Thời Chung ngồi vào ghế trước, cô liền đạp mạnh ga, tăng tốc rời đi.

Tư Đồ xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn phía sau, bọn côn đồ đã bị bọn họ bỏ lại phía sau, cũng không biết một đường trong đầu buồn bực hành sử bao lâu, trong kính chiếu hậu đã sớm không có bóng dáng của bọn côn đồ, Tư Đồ lúc này mới chột phanh xe lại.

Phanh xe gấp như thế, Tôn Dao ngủ như chết ở ghế sau, cau lại lông mày, liền tiếp tục ngủ. Tư Đồ nghiêng đầu nhìn về phía Thời Chung, ánh mắt của anh đã chờ từ sớm ở nơi đó. Hai người cứ như vậy nhìn nhau cười một tiếng, tiếp theo lại quý thần xui khiến vui vẻ cười lớn.

Là cô trước ý thức được mình như là căn thuốc lắc cười quá ngu, vì vậy vội vàng thu lại nụ cười? Hay là bởi vì anh dần dần thu hồi nụ cười, canh chừng ánh mắt cô cũng không giải thích được thâm trầm, mới đưa đến cô cũng không khỏi ngưng cười.

Nhìn anh cô, gió nhẹ nước chảy, lại thâm sâu chìm tựa như biển.

Anh nhẹ nhàng nâng tay phủ môi của cô, động tác cũng không quá tự nhiên, Tư Đồ cũng không cảm thấy chán ghét.

“Đôi môi cũng đông lạnh rồi...”

Tư Đồ nghe anh nói như vậy, nhưng không có phát hiện anh đang từ từ hướng cô nghiêng qua thân.

Ngón tay anh cứ như vậy mang theo nhiệt độ của anh cùng một tia xúc cảm mềm mại, vuốt ve qua môi của cô. Một giây kế tiếp, nụ hôn của anh thay thế, rơi vào trên môi của cô...

Chương 14

Nhậm Tư Đồ nhớ là đã từng nghe qua ở đâu đó, một nụ hôn chân chính thực sự là chỉ trong nháy mắt khi môi của bạn và người đó chạm vào nhau, đầu

bạn sẽ “Oanh” một tiếng vang lên. Ngay sau đó bạn sẽ có cảm giác môi cùng đầu lưỡi của mình giống như miếng bánh ngọt ngào, từ từ bị liếm mút tỉ mỉ.

Toàn bộ thần trí cũng chỉ tập trung ở nơi dây dưa ướt át này mà quên đi tất cả những thứ khác, chỉ còn môi của người đó, đầu lưỡi của người đó, răng của người đó, đem từng thứ từng thứ rõ ràng khắc vào trong lòng

Đây chính là cảm thụ của Nhậm Tư Đồ vào giờ phút này.

Vô cùng... tuyệt vời.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình đang gặp phải một người có kỹ thuật hôn lão luyện, nhưng cô không hề có một chút bài xích nào. Ngược lại, nếu như không phải Tôn Dao đột nhiên tỉnh lại thì Nhậm Tư Đồ cũng sắp nhất thời trong lúc ý loạn tình mê mà hôn trả lại anh rồi

Giọng nói mang theo men say của Tôn Dao đột nhiên vang lên bên tai của cô.

Toàn thân Nhậm Tư Đồ cứng đờ, Thời Chung đang trần trọc cùng cô thân mật cũng cảm thấy cơ thể cô trở nên cứng ngắc. Hai người tựa hồ là mở mắt ra cùng một lúc, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình rõ ràng trong mắt đối phương trong bình tĩnh của anh ẩn giấu một chút thâm tình, trong lúng túng của cô cất giấu một tia trầm luân.

Có thể là do anh buông bàn tay đang nâng gáy của cô ra trước, hoặc cũng có thể là do cô dùng tay đẩy hai vai của anh ra, tóm lại là trong một giây kế tiếp hai người đã nhanh chóng tách ra khỏi nhau.

Thời Chung coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, mặt không thay đổi nhìn về phía kính chắn gió ở đằng trước, tựa như khoảnh khắc ý loạn tình mê vừa rồi chỉ là ảo giác của Nhậm Tư Đồ mà thôi. Nhưng cô không có cách nào giữ bình tĩnh được như anh, vội vàng quay đầu lại nhìn Tôn Dao ở đằng sau.

Tôn Dao mơ mơ màng màng nhìn Nhậm Tư Đồ một cái. Say tới mức này, chắc sẽ không nhìn thấy rõ chuyện xảy ra vừa rồi đâu? Nhậm Tư Đồ đang tựa nhủ như vậy thì Tôn Dao đột nhiên nôn khan một trận. Cô chưa kịp có phản ứng gì đã thấy Tôn Dao vội vàng mở cửa xe, chạy nhanh ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Nhìn thấy tình cảnh này, Nhậm Tư Đồ thật không biết là nên thở phào nhẹ nhõm, hay nên lo lắng thay cho Tôn Dao đây. Lúc Nhậm Tư Đồ muốn mở cửa xuống xe, thì một giọng nam thanh lạnh gọi cô lại: “Nhậm Tư Đồ.”

Tay của Nhậm Tư Đồ đang giữ nắm cửa xe bỗng chốc cứng đờ. Nhưng cô không quay đầu lại, chỉ lẳng lẳng nghe Thời Chung ở sau lưng tiếp tục nói: “Có thể hay không...”

Anh còn chưa nói hết, Nhậm Tư Đồ đã kiên quyết cắt ngang: “Không thể.”

Anh trầm mặc một giây, sau đó lập tức cười cười, trong tiếng cười đó ẩn chứa một chút băng lãnh, khiến cho người khác không đoán ra được tâm trạng của anh hiện giờ: “Lý do em cự tuyệt tôi là gì?”

“...” Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, rất nhiều lý do quang minh chính đại chọt lóe lên trong đầu, nhưng cô bình tĩnh yên lặng vài giây rồi nói, “Khi anh thực sự hiểu rõ tôi, chắc chắn anh sẽ bị dọa mà chạy mất thôi, tôi cự tuyệt cũng là tốt cho anh.”

Thời Chung bị cô chọc cười: “Chẳng lẽ diện mạo thực sự của em là Godzilla?”

Nhậm Tư Đồ cũng cười, nhưng trong tiếng cười lại là sự tự giễu. Cô từ chối cho ý kiến câu hỏi này, bầu không khí trong xe lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

“Em có tin tưởng trên thế giới này tồn tại tình yêu chân chính không?” Anh đột nhiên hỏi.

Nhậm Tư Đồ không hiểu vì cái gì mà mình thực sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề đó, tình yêu chân chính sao?

Có lẽ cô đã từng tin tưởng, nhưng hôm nay, cô hiểu hơn so với bất kỳ ai rằng, bản chất của tình yêu cũng chỉ là sự tiết ra của hormone Oxytocin mà thôi, một khi tiết ra hết thì tình yêu cũng theo đó mà cạn kiệt.

Nhậm Tư Đồ vẫn như cũ không trả lời, nghe thấy anh nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Cho dù là yêu một con quái vật, thì cũng không oán trách, không hối hận tôi tin tưởng có loại tình yêu đó tồn tại.”

...

...

Những lời này thực sự đã làm cho Nhậm Tư Đồ cảm động, nhưng cô đã có quá nhiều bài học kinh nghiệm trong quá khứ rồi, nên cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn quên đi những lời nói đó, cho dù trong một khoảnh khắc, nó đã chạm tới nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô.

Sau khi đưa Tôn Dao về tới nơi, Thời Chung lái xe đưa Nhậm Tư Đồ về nhà. Có lẽ bởi vì chuyện xảy ra lúc trước mà hai người đều có chút lúng túng. Suốt đường đi, không ai nói một câu nào. Tuy chỉ là một nụ hôn không hề báo trước, nhưng trong nháy mắt lại đem khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

Xe dừng ở trước khu nhà, sau khi Nhậm Tư Đồ xuống xe đi được mấy bước, nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên cắn răng, xoay người quay lại.

Thời Chung chưa lái xe đi, thấy cô quay trở lại, thoải mái hạ cửa kính xe xuống.

Nhậm Tư Đồ hít một hơi thật sâu, “Chúng ta về sau không cần gặp lại nhau nữa”, những lời này đã lên tới tận cổ họng rồi, nhưng trước khi kịp thốt ra một giây lại bị anh chặn đứng

“Không có việc gì, nếu em không vừa ý, chúng ta sẽ làm bạn bè. Tôi cũng không phải người thích ép buộc người khác.” Thời Chung nói xong rất tự nhiên nhìn cô.

Anh biết cô định nói cái gì rồi, nên mới chặn trước tỏ rõ thái độ của mình như vậy, bởi vì anh thực sự không muốn mất đi cô bạn này?

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ không hề nói gì, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn xe của anh rời đi. Phản ứng của anh khiến Nhậm Tư Đồ đưa ra khẳng định, những lời nói khi nãy kia của anh, cũng chỉ là nói cho có mà thôi.

Đối với chuyện này, Nhậm Tư Đồ không cảm thấy có quá nhiều mất mát, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời, lại kèm theo cảm giác “đã sớm dự đoán được” hơi hơi chua xót.

Nhậm Tư Đồ mở cửa tiến vào phòng khách, đột nhiên sững sốt

Thịnh Gia Ngôn đứng ở giữa phòng khách dưới ánh sáng rực rỡ của đèn trang trí trên trần nhà, đang lẳng lặng nhìn cô.

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đang chuẩn bị về nhà, không ngờ còn chưa ra tới cửa đã nhìn thấy em cùng một người đàn ông ở bên ngoài nói chuyện. Để tránh quấy rầy tới hai người, anh không đi ra nữa.” Thịnh Gia Ngôn trêu ghẹo liếc cô một cái, dịu dàng cười nói, “Xem ra cuộc hẹn tối nay của em rất thuận lợi.”

Đúng, nếu như không có vụ hôn bất ngờ phá vỡ cân bằng kia mà nói, tối nay sẽ là một buổi tối rất tốt đẹp: có một chút động lòng, nhưng động lòng bình ổn qua đi, lại vẫn có thể lùi về khoảng cách an toàn, tiếp tục làm bạn bè.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được cười khổ: “Tầm Tầm ngủ rồi phải không?”

Thịnh Gia Ngôn gật đầu một cái, nhưng một giây kế tiếp lại có chút kinh ngạc nghe thấy cô hỏi mình: “Cùng đi uống một chén chứ?”

Thật ra, Nhậm Tư Đồ không thường tìm Thịnh Gia Ngôn đi uống rượu, phần lớn là đi cùng với Tôn Dao, cái gì cũng không nói, chỉ uống để trút buồn bực ở trong lòng. Nhưng chỉ cần Nhậm Tư Đồ mở lời, anh luôn luôn “liều mình bồi quân tử”, bởi vì Thịnh Gia Ngôn biết rõ, nếu cô nói uống một chén, có nghĩa là cô đang cần một “gốc cây” để giải tỏa tâm trạng.

Thịnh Gia Ngôn nhớ rõ, năm đó anh cùng với Nhậm Tư Đồ xem “2046”, nội dung là kể về một câu chuyện cũ: khi một người có một bí mật mà không thể cho ai biết, anh ta sẽ chạy vào trong núi sâu, tìm một cái cây, trên thân cây đào cái lỗ, đem bí mật nói vào cái lỗ đó, sau đó dùng bùn đất đắp kín lại, bí mật kia sẽ không có người nào biết được.

Trong phim ảnh, ánh mắt mơ màng của Vương Phi không oán trách, không hối hận nguyện làm một cái cây giữ bí mật cho Kimura Takuya. Mà từ lâu,

Thịnh Gia Ngôn cũng đã đóng vai trò là cái cây kia của Nhậm Tư Đồ. Sự khác biệt duy nhất chính là, ánh mắt của Thịnh Gia Ngôn không mơ màng như của Vương Phi ánh mắt của anh trong trẻo, có thể giúp cô phân tích, giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn.

Hai người rất nhanh đi vào một quán rượu dưới lòng đất ở gần đó; có âm nhạc, có rượu, còn có “cái cây” của cô, vậy là đủ rồi.

“Anh còn nhớ người bạn trai đầu tiên của em không?” Qua ba lần rượu, Nhậm Tư Đồ đột nhiên hỏi anh.

Thịnh Gia Ngôn suy nghĩ một chút: “Là ABC đó sao?”

“Nói thật, em không còn nhớ tướng mạo của anh ta trông như thế nào nữa, chỉ nhớ được anh ta nói với em rất nhiều lời êm tai. Em cảm động vì anh ta làm cho em quá nhiều chuyện, nên cuối cùng mới kể cho anh ta nghe việc của ba mẹ đã khiến em bị ám ảnh như thế nào, nhưng kết quả đây... Anh ta nhìn thấy vết thương trên lưng của em.”

“...”

“Nó xấu xí lắm sao? Nhưng em lại cảm thấy lòng dạ của đàn ông còn xấu xí hơn nhiều.” Nhậm Tư Đồ giống như đang nói chuyện của một người khác, bình thản nói xong, nhẹ nhàng uống thêm một ngụm rượu.

Vị rượu đắng chát chảy theo đầu lưỡi vào trong cổ họng, cọ rửa bớt cảm giác “rung động” mà người kia mang lại cho cô tối nay.

Thịnh Gia Ngôn lo lắng nhìn cô, sau đó bật cười hỏi: “Sao hôm nay em kỳ lạ như vậy, đột nhiên nhắc lại nợ cũ làm gì?”

“Hừ” Nhậm Tư Đồ giơ ngón trỏ lên làm động tác xin im lặng, “Vai trò của ‘cái cây’ chỉ là chỉ nghe chứ không được hỏi.”

Thịnh Gia Ngôn không thể làm gì khác hơn là phối hợp giữ yên lặng.

Nhậm Tư Đồ lại tiếp tục nói: “Mẹ của em ấy, mỗi lần em tới thăm tù thì đều cự tuyệt không ra gặp. Bà nghĩ, nếu như không phải do em xen vào việc của người khác, thì ả hồ ly tinh kia đã sớm bị bà làm cho chết cháy rồi. Mà bà thà chịu một mạng đổi một mạng, cũng còn tốt hơn so với hiện tại ngồi tù nhiều năm như vậy, đến khi ra ngoài lại chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“...”

“Cho nên mới nói, ngay cả tình thân còn như vậy, thì tình yêu trong miệng đàn ông đáng bao nhiêu tiền chứ? Cũng chỉ là lời nói gió bay mà thôi.” Nhậm Tư Đồ nhìn ly rượu trong suốt trong tay, nụ cười của cô phản chiếu trong từng góc cạnh nhỏ của ly rượu phẳng phất ra sự giễu cợt.

Thịnh Gia Ngôn rốt cuộc không nhịn được cau mày: “Có phải tối nay người đàn ông kia bắt nạt em hay không?”

Giọng nói của anh nghiêm túc đến gần như hà khắc, Nhậm Tư Đồ ngược mắt nhìn Thịnh Gia Ngôn một cái, bên tai lại vang lên câu nói của Thời Chung trước khi rời đi: Không có việc gì, nếu em không vừa ý, chúng ta sẽ là bạn bè. Tôi cũng không phải là người thích ép buộc người khác...

“Bạn bè đơn thuần mà thôi, “ Nhậm Tư Đồ phục hồi lại tinh thần, thái độ còn có chút hoang mang, “Huống chi... anh ấy là một người đàn ông tốt.”

“Em hẹn hò cùng với một người đàn ông tốt, vậy tại sao đến cuối cùng vẫn thất bại cơ chứ?” Thịnh Gia Ngôn khẽ than thở, theo thói quen duỗi tay ra vuốt nhẹ tóc của cô, tựa như đang an ủi một súng vật khó chiều, “Chỉ cần yêu đương mà thôi, đừng yêu cầu quá nhiều, em không thể yêu cầu một người đàn ông yêu em 100% được, chứ đừng nói tới chuyện ‘trong tình cảm không được phép có một hạt sạn nào’, kiểu suy nghĩ này chỉ có bọn trẻ mới nghĩ được thôi. Phần lớn mọi người không chấp nhận được việc này, thì đều không thể thuận lợi sống cùng nhau đến già được.”

“ ... ”

“Mà không phải là chúng ta cũng đã thống nhất trước rồi sao? Đến năm 35 tuổi mà vẫn không tìm được một nửa kia của mình, thì cùng lắm hai người chúng ta kết hôn rồi sống đến hết đời còn gì.”

Nhậm Tư Đồ cười lắc lắc đầu, cũng không biết là đang phủ nhận đề nghị “Kết hôn sống đến hết đời”, hay là đang phản bác cách nói “Phần lớn mọi người không chấp nhận được việc này, thì đều không thể thuận lợi sống cùng nhau đến già được” của anh.

Bởi vì cô cúi mặt xuống, cho nên Thịnh Gia Ngôn đã không nhìn thấy ánh mắt của cô thoáng qua một chút mất mát.

Chương 15

Hôm nay, Nhậm Tư Đồ vừa tiễn người bệnh nhân đầu tiên ra về thì đúng lúc nhìn thấy phòng làm việc phía đối diện, Mạc Nhất Minh cũng đưa bệnh nhân ra ngoài. Nhìn bộ dạng bệnh nhân kia chắc là khoảng 27, 28 tuổi, gương mặt rất lạ, Nhậm Tư Đồ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Cô không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: Mạc Nhất Minh này không phải đã kín hết lịch hẹn sang năm sau sao? Nhờ vậy mới có thể đẩy người bệnh mắc chứng cường bách lồi thối lệch thếch sang cho cô mà. Vậy mà hiện tại đã nặn ra thời gian để nhận bệnh nhân mới rồi à?

Nhậm Tư Đồ khó hiểu nhìn Mạc Nhất Minh, nhưng khi cô chuẩn bị quay đi, thì lại bắt gặp ánh mắt ẩn chứa nụ cười của bệnh nhân kia. Ánh mắt của người này... khiến cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy không thoải mái. Cô chau mày, cúi đầu

tránh đi tầm mắt của đối phương, lập tức xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Giờ ăn cơm trưa, quả nhiên, Mạc Nhất Minh lại chạy tới chỗ cô dò hỏi về vấn đề Tôn Dao có hẹn với người nào cùng đón năm mới hay không.

Lần này, Nhậm Tư Đồ từ chối đưa ra ý kiến, ngược lại hỏi anh: “Không phải năm nay anh đã kín hết lịch hẹn rồi sao? Căn bản không thể tiếp nhận thêm bệnh nhân nào mà. Sao buổi sáng hôm nay em lại thấy anh tiếp nhận bệnh nhân mới vậy?”

Đối với sự ngạc nhiên của Nhậm Tư Đồ, Mạc Nhất Minh còn ngạc nhiên hơn cô, vội hỏi: “Đó không phải là bệnh nhân do em giới thiệu tới sao?”

“Em?” Nhậm Tư Đồ khó tin, chỉ chỉ vào mình.

“Chẳng phải Thịnh Gia Ngôn nhờ em tìm giúp bác sĩ tâm lý nên em mới đề cử anh sao?” Mạc Nhất Minh hơi nhỏ giọng nói, “Bệnh nhân đó tên là Tưởng Lệnh Thần, phạm tội ‘quấy rối tình dục’, văn phòng luật của Thịnh Gia Ngôn đang xử lý vụ kiện của anh ta.”

Nhậm Tư Đồ nhớ lại một chút, quả thật Thịnh Gia Ngôn có nhờ cô tìm bác sĩ tâm lý, nhưng Thịnh Gia Ngôn cũng đã nói rõ, không cho phép cô giới thiệu phòng khám bệnh mà cô đang làm việc. Cô cũng đã gửi cho Thịnh Gia Ngôn số liên lạc của các phòng khám khác rồi mà. Còn về phần tội ‘quấy rối tình dục’ này...

Đột nhiên, Nhậm Tư Đồ nhớ lại ánh mắt của bệnh nhân kia khi nhìn mình, chỉ có thể than thở, cũng khó trách Thịnh Gia Ngôn không cho phép cô giới thiệu phòng khám nơi cô làm việc. Nhưng sao bây giờ lại vẫn tới nơi này?

Nhậm Tư Đồ lắc đầu một cái, nghĩ mãi cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Vì cần phải tôn trọng quyền riêng tư của bệnh nhân nên Mạc Nhất Minh cũng không bàn luận nhiều về chuyện này nữa, ngược lại tiếp tục làm khó Nhậm Tư Đồ: “Rốt cuộc em đã hỏi Tôn Dao về dự định của cô ấy trong đêm giao thừa hay chưa?”

Nhậm Tư Đồ làm như thật lắc đầu, khiến Mạc Nhất Minh không nhận được hô to: “Vậy thì anh còn cần đến em làm gì?”

Nhậm Tư Đồ căn bản cũng không có ý định giúp Mạc Nhất Minh thăm dò dự định của Tôn Dao, vừa tiếp tục ăn cơm vừa suy nghĩ. Cô phải hỏi Thịnh Gia Ngôn một chút mới được, sao bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý, vẫn đưa bệnh nhân giới thiệu tới đây...

Nhưng rất nhanh công việc bận rộn ùn ùn kéo tới khiến Nhậm Tư Đồ quảng luôn chuyện đó ra sau đầu. Mãi cho đến mấy ngày sau, khi cô nhìn thấy bệnh nhân tên là Tưởng Lệnh Thần kia lần thứ hai

Hôm nay khi hết giờ làm việc, Nhậm Tư Đồ như thường lệ xuống nhà để xe dưới lòng đất lấy xe. Lái xe rời khỏi chỗ dừng không được bao lâu, điện thoại của cô liên vang lên, tuy là một số lạ, nhưng mã vùng lại rất quen thuộc với Nhậm Tư Đồ. Cô do dự một chút rồi vẫn bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ khách khí: “Xin lỗi, cho hỏi đây có phải là điện thoại của cô Nhậm Tư Đồ hay không?”

“Vâng, xin hỏi cô là...?”

Đúng lúc này, đột nhiên một chiếc xe thể thao lao nhanh về phía xe của cô, Nhậm Tư Đồ hoảng sợ vội vàng thắng xe, điện thoại di động rơi xuống dưới chân. Tiếng thắng xe chói tai vang dội trong bãi đỗ xe ngầm trống trải, Nhậm Tư Đồ bị dây an toàn ghì chặt cảm thấy có chút đau. Cô vội vã hạ cửa kính xe xuống, thấy đầu xe của mình chỉ còn cách sườn xe của đối phương vài milimet, chưa có thực sự đụng vào Nhậm Tư Đồ nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Cửa sổ xe thể thao lúc này cũng hạ xuống, lộ ra gương mặt đối với Nhậm Tư Đồ mà nói thì cũng không hoàn toàn xa lạ.

Không phải người này chính là Tưởng Lệnh Thần hay sao?

Nhậm Tư Đồ không khỏi có chút cảnh giác, còn Tưởng Lệnh Thần lại quan sát cô bằng ánh mắt dường như đang ẩn chứa nụ cười. Bộ dạng kia, rõ ràng là có ý muốn đụng vào xe của cô mà.

Nhậm Tư Đồ có cảm giác ánh mắt của người này nhìn cô càng lúc càng càn rỡ, khiến người khác thực sự khó chịu. Nhưng trên thực tế, anh ta cũng không có làm gì quá quắt, chỉ là nhìn cô cười cười như vậy mà thôi. Sau đó, chớp mắt liền mở máy, anh ta lái xe thể thao chạy vèo qua trước mũi xe của Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ nhìn ánh đèn phía sau chiếc xe phách lối kia biến mất ở khúc cua, một lát sau mới nhớ ra điện thoại di động của mình. Cô vội vàng nhặt lên, “Alo” một tiếng.

Thật may là đối phương còn chưa cúp điện thoại.

Nhậm Tư Đồ đỗ xe tại chỗ, cùng đối phương tiếp tục nói chuyện một lát, mới biết là bạn học cũ đã mất liên lạc nhiều năm đang dự định tổ chức buổi gặp mặt cả lớp trong mùa xuân này. Còn nói rằng, nếu cô về chơi với ông bà vào lễ mừng năm mới, thì nhất định phải tham gia.

Bạn học cũ ở đầu bên kia điện thoại liên tục cảm thán: “Đồ Đồ tai to, đúng là cậu thật sao? Cuối cùng cũng liên lạc được rồi!”

Đột nhiên có người thân thiết gọi biệt danh thời còn đi học của mình, cảm giác này thực sự rất kỳ lạ. Nhậm Tư Đồ giơ tay lên điều chỉnh góc độ gương chiếu hậu, rồi soi gương xem tóc mai tán loạn vén ra sau tai, nhìn tai của mình một chút.

Cô nhớ, lúc trước từng có lúc không thích bị mọi người gán cho biệt danh này, nhưng bây giờ đột nhiên nghe có người gọi như vậy, cô không khỏi cảm

thấy có chút vui vẻ. Có lẽ đây chính là thay đổi mà thời gian đã mang lại cho cô đi.

Nhậm Tư Đồ cười cười hỏi lại: “Làm sao cậu có số điện thoại của tớ vậy?”

Giọng của bạn học cũ so với cô còn vui sướng hơn: “Là Thời Chung nói cho tớ biết đó.”

Cái tên này làm cho Nhậm Tư Đồ thoáng sững sốt.

Bạn học cũ rất nhanh chóng vòng sang chuyện khác: “Ai nha, đoán chừng cậu cũng không nhớ cậu ấy là ai đâu. Mà cậu nhé, bốc hơi nhiều năm như vậy, những buổi gặp mặt bạn học hàng năm không sao liên lạc được với cậu. Rồi cuộc năm nay cũng liên lạc được rồi, cậu nhất định phải về tham gia đó nha.”

Bốc hơi sao...

Hai chữ này, Nhậm Tư Đồ càng nghĩ càng thấy khổ sở. Cô cố hết sức xua đi cảm giác khổ sở vừa mới dâng lên, lúc này nói với bạn học cũ: “Không thành vấn đề, tớ nhất định sẽ đi.”

Nhưng vừa mới cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ lại đột nhiên nghĩ ra: Lễ mừng năm mới... Nếu là về chơi với ông bà, rồi nhân tiện tham gia buổi gặp mặt bạn bè thì quá tốt, nhưng, điều này cũng có nghĩa là cô phải gặp lại mẹ mình...

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên kéo Nhậm Tư Đồ đang chìm trong suy nghĩ trở về thực tại. Cô nhìn thấy tên người gọi tới là Thịnh Gia Ngôn, nhú nhú mày bắt máy.

Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn vẫn như trước thân thiết nhu hòa: “Đã tan làm chưa?”

“Em vừa mới lấy xe chuẩn bị đi về, có chuyện gì không?”

“A, vậy thì tốt quá. Anh cũng mới làm việc xong.” Thịnh Gia Ngôn vừa vắn khéo léo nói, “Em biết cao ốc Trung Hâm ở đâu phải không? Thuận đường tới đây đón anh đi!”

Dù sao cũng không xa lắm, Nhậm Tư Đồ lái xe không tới năm phút đã tới cao ốc Trung Hâm.

Thịnh Gia Ngôn đang đứng ở ven đường, vẫn là bộ tây trang cùng áo khoác cùng màu như cũ. Nhậm Tư Đồ rất dễ dàng phát hiện ra bóng dáng của anh giữa dòng người ra vào tấp nập bên ngoài cao ốc này chủ yếu là thân hình của anh hết sức cao lớn, đứng giữa chỗ đó cũng cực kỳ dễ nhận ra.

Nhậm Tư Đồ ấn còi ô tô, Thịnh Gia Ngôn dựa theo âm thanh nhìn về phía xe của cô, sau đó nhanh chóng chạy bộ qua bên này, mở cửa xe ngồi vào ghế trước.

Khi tan tầm, khu này vẫn luôn bị kẹt xe. Nhậm Tư Đồ đi một chút lại dừng một chút, vốn định cùng Thịnh Gia Ngôn nói về chuyện của Trương Lệnh Thần.

Nhưng cô nhìn dòng xe chạy hỗn loạn ở phía trước, không biết suy nghĩ thế nào, lại nhớ tới câu nói của một người nào đó, “Không có việc gì, nếu em không vừa ý, chúng ta sẽ là bạn bè. Tôi cũng không phải là người thích ép buộc người khác.” Nhậm Tư Đồ bỗng hỏi anh: “Vụ kiện của Trung Hâm vẫn chưa giải quyết được sao?”

Lúc này, dòng xe phía trước dần dần nhích lên từ từ, Nhậm Tư Đồ vừa chậm rãi lái xe chạy theo, vừa dựng lỗ tai lên chờ Thịnh Gia Ngôn trả lời.

“Đừng nói nữa, bọn anh đã phải ngồi chờ cả buổi chiều ở Trung Hâm đấy.” Thịnh Gia Ngôn hình như cũng có chút buồn bực, “Em đoán xem người của Trung Hâm lấy cái lý do hoa mỹ gì để qua loa lấy lệ lảng tránh bọn anh?”

“Cái gì?”

Nói đến vấn đề này, Thịnh Gia Ngôn không khỏi cười khò: “ ‘Ông chủ của chúng tôi xảy ra tai nạn xe cộ ’ em nói xem, cái lý do này có hoa mỹ hay không?”

Nhậm Tư Đồ đột ngột thắng xe.

“Tai nạn xe cộ?” Cô có chút không dám tin.

Lúc này đang là giờ cao điểm, tất cả xe đều buộc phải vừa đi vừa nghỉ, đột nhiên cô thắng xe như vậy, Thịnh Gia Ngôn cũng không để ý lắm, chỉ tiếp tục nói: “Đúng vậy, vì không muốn cùng bọn anh đàm phán thương lượng, mà ngay cả cái lý do tự nguyện rửa mình như thế mà cũng nghĩ ra được.”

Hi vọng thật sự chỉ là lấy lý do từ chối mà thôi... Nhậm Tư Đồ có chút thất thần nhìn ánh sáng đèn xe ở phía trước, trong lòng quanh quẩn ý nghĩ mong đó không phải là sự thật.

Đột nhiên, phía sau xe vang lên tiếng còi inh ỏi, Nhậm Tư Đồ chợt phục hồi lại tinh thần. Lúc này, Thịnh Gia Ngôn mới phát hiện ra sự khác thường của cô: “Sao lại ngăn người ra như vậy? Phía sau cũng thúc giục rồi.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng khởi động xe rời đi.

Cũng như lần trước khi Nhậm Tư Đồ thuận đường cho Thịnh Gia Ngôn đi nhờ xe, anh lại bày ra một bữa ăn tối thịnh soạn để ‘báo đáp’ cô và Tầm Tầm.

Nhậm Tư Đồ thấy Tầm Tầm dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thịnh Gia Ngôn đang làm thịt bò bít tết, thì không khỏi cảm thán trong lòng: Xem ra đĩa nhỏ nào cũng đều như vậy, không tim không phổi gì hết. Chỉ cần có thịt bò bít tết thì chả còn nhớ gì đến chú chân dài của nó nữa rồi.

Nhậm Tư Đồ cũng không giúp được việc gì, đành từ trên sofa trong phòng khách đi đến bên cạnh cửa sổ. Trong lòng suy nghĩ, nếu anh có thể đem số điện thoại của cô nói cho bạn học cũ biết thì chắc sẽ không thật sự xảy ra tai nạn xe cộ đâu.

Chờ Nhậm Tư Đồ hoàn hồn lại thì phát hiện ra không biết từ bao giờ cô bất tri bất giác đã tìm thấy số liên lạc của anh ở trong danh bạ điện thoại rồi.

Cắn răng một cái liền đem điện thoại di động áp vào tai.

“Alo?” Trong di động truyền đến một giọng nam trong trẻo, nhưng...

Không phải là giọng nói của anh.

Vậy nên Nhậm Tư Đồ phải mất một lúc mới hỏi: “Xin hỏi, đây là điện thoại của Thời Chung tiên sinh phải không?”

Đối phương nhất thời uất ức hô to một tiếng: “Anh ta đã chết rồi!”

Nhậm Tư Đồ bị dọa tới mức tay run lên, bất chợt cảm thấy hoa mắt ù tai. May mà đầu bên kia điện thoại đã lập tức sửa lại lời nói: “Ngại quá, thật xin lỗi, tôi... tôi nói lung tung thôi. Tôi vừa mới bị anh ta dạy dỗ, vì tức quá nên mới... Anh ta đang ở đây! Đang ở đây!”

Đối phương lấp ba lấp bắp nói không hết câu, nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn nghe rõ được phần lớn, lúc này tảng đá trong lòng mới từ từ được thả xuống: “Vậy anh có thể chuyển điện thoại cho anh ấy được không?”

“Có thể, có thể.” Đối phương nói xong, khiếp đảm bổ sung thêm một câu, “Chỉ là... cô ngàn vạn lần đừng đem nhưng lời tôi vừa mới nói kia nói cho anh ta biết nhé. Làm ơn!”

“Được.”

Sau đó không nghe thấy âm thanh gì nữa, Nhậm Tư Đồ ở bên này, theo thói quen dùng ngón tay đang cầm điện thoại, từng phát từng phát gõ vào mặt sau của di động. Sau một lát, điện thoại lại một lần nữa có người nghe máy, nhưng vẫn không phải là giọng nói mát lạnh như nước trong trí nhớ của Nhậm Tư Đồ, mà là giọng nam lạnh chanh láu táu lúc nãy: “Thật xin lỗi, tình trạng của anh ấy hiện giờ không tốt lắm, đã ngủ rồi, không nghe điện thoại được đâu.”

“...”

“Người giúp việc đã xin nghỉ về nhà trước rồi, buổi tối tôi còn có việc nữa...” Giọng nam láu táu lúc trước đột nhiên than ngắn thở dài, “Aiz, không có ai chăm sóc cho anh ấy cả, thật đáng thương.”

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong thành phố, sắc mặt Thời Chung trắng bệch ngồi dựa vào đầu giường, ánh mắt vẫn hết sức sắc bén, nhìn chằm chằm vào Tôn thư ký đang đứng ở cạnh giường nghe điện thoại.

Tôn thư ký nhanh chóng cúp điện thoại, vẻ mặt rất chi là chân chó (nịnh nọt) nhìn ông chủ của mình: “Ánh mắt vừa rồi của anh, có phải là ý bảo tôi nói như thế này với cô ấy không?”

Thời Chung khẽ gật gật đầu, giọng nói có chút khàn khàn: “Cô ấy trả lời thế nào?”

“Cô ấy nói dù sao tối nay cũng không có việc gì, bảo tôi chờ cô ấy đến đây rồi hãy đi. Còn việc đối thuốc với đo nhiệt độ gì đó, cô ấy là bác sĩ, tôi có thể yên tâm giao cho cô ấy làm.”

Thời Chung mặt không thay đổi khen ngợi nói: “Rất cuộc nuôi cậu cũng không phải không công.”

Tôn thư ký cười hắc hắc. Nhưng trong lòng lại rỗng giậm: Nhà tư bản khát máu! Bất nạt tôi còn không đủ hay sao, lại còn lừa gạt phụ nữ đảng hoàng chạy tới chỗ này? Làm một con người vốn lương thiện như tôi đây lại bị ép buộc làm ra chiêu trò nổi giáo cho giặc như vậy!

“Đừng có cười vội.” Thời Chung lạnh lùng nhẹ nhàng phun ra một câu, làm cho nụ cười của Tôn thư ký cứng ngắc ở trên mặt.

“Vừa nãy tôi nghe thấy cậu ở ngoài phòng ngủ rộng to tôi đã chết rồi.” Ánh mắt Thời Chung lạnh lùng quét về phía Tôn thư ký, “Cậu đang mong tôi chết đấy à?”

Tôn thư ký cúi đầu thật thấp: “Không dám ạ...”

Tâm Tâm ở chỗ Thịnh Gia Ngôn làm xong đồng bài tập về nhà, lúc này Nhậm Tư Đồ mới đưa Tâm Tâm trở về. Vừa về tới nơi, cũng đã gần tới thời gian đi ngủ của Tâm Tâm. Nhậm Tư Đồ cho cậu nhóc đi ngủ xong, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hiện giờ đã là chín giờ rưỡi.

Từ nhà cô đến khu nhà của Thời Chung không tính là xa, nhưng Nhậm Tư Đồ đến nơi thì người nghe điện thoại khi này đã đi trước rồi, còn trực tiếp để thẻ mở cửa căn hộ của Thời Chung ở chỗ bảo an ngoài cổng khu nhà cho cô nữa.

Nhậm Tư Đồ lấy được thẻ mở cửa, quét vào thang máy riêng. Tiến vào bên trong, quả nhiên xung quanh hoàn toàn vắng lạnh, đen - trắng - tro là ba màu sắc thiết kế chủ đạo, có chút khiến cho người ta bị áp lực.

Tất cả các cánh cửa trong căn hộ đều đang đóng, Nhậm Tư Đồ không biết phòng nào là phòng ngủ chính, dựa vào trực giác đi về phía cánh cửa cách phòng khách xa nhất, đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy Thời Chung đang nằm ngủ ở bên trong.

Cánh tay của anh bị bó thạch cao, dường như ngủ cũng không được thoải mái. Đây là lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ này lộ ra bộ dạng đáng thương như vậy. Mặc dù đã đổi dép mót mềm đi vào trong nhà, nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn không tự chủ được bước thật nhẹ nhàng, đi đến bên giường.

Tối gần một chút, mới phát hiện ra tuy anh ngủ thật yên lặng, nhưng giữa hai hàng lông mày lại cất giấu vẻ uể oải, ga giường tối màu làm gương mặt trắng bệch của anh càng thêm rõ ràng.

Lúc trước người đàn ông đã nói chuyện điện thoại với cô có dặn, sau 23h phải đánh thức anh dậy để đổi thuốc một lần. Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thấy thời gian vẫn còn sớm, suy nghĩ không biết nên ra phòng khách hay ngồi luôn ở trong này để đợi nữa. Lúc này, Thời Chung bỗng nghiêng người một chút, chặn trên vai liền theo đó mà trượt xuống.

Nhậm Tư Đồ do dự một chút, vẫn tiến lại gần, cúi người giúp anh đắp lại chăn. Từ góc độ mà Nhậm Tư Đồ đang nhìn vào lúc này, cô cảm thấy khoe miệng đang khẽ mím lại của anh quả thực cực kỳ đẹp mắt.

Chỉ trong một giây, Nhậm Tư Đồ nhớ lại buổi tối hôm đó, cảm giác khi hôn anh, làm cho cô hiện giờ cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Nhậm Tư Đồ thu hồi lại ánh mắt đang nhìn chăm chú vào đôi môi của anh, đang muốn đứng lên, bỗng sững sốt

Không biết anh tỉnh lại từ lúc nào nữa.

Lúc này, ánh mắt hai người chỉ cách nhau có năm phân, Thời Chung đang mở mắt lẳng lặng nhìn cô.